

W.Andelaar

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

Een van de aardigste activiteiten, die door onze vereniging georganiseerd wordt, is de slootjesexcursie. Gewapend met netje en emmer begeeft een groep meest jeugdige deelnemers zich naar de polder. Daar worden de slootjes afgevist naar de gerande watertor, salamanders en stekelbaarsjes. Een leuke bezigheid waar ook mijn kleinzoon Joost en zijn vrienden zich graag mee bezig houden. Zij doen dat in de sloot langs de Dahliastraat en brengen de vangst tijdelijk onder in de vijver voor het huis. Zo rijk was het bij ons in vroeger jaren niet en bij gebrek aan een vijver moesten wij ons behelpen met een omgekeerde kaasstolp. Daar kwamen de salamanders in terecht, die we vingen langs Puikenduin. Ter hoogte van waar ooit de boerderij van Dobbe stond, stroomde water uit het duin waarin door ons als jongens werd gevestigd.

Stekelbaarsjes, nu we het daar toch over hebben, zijn voor verschillende wetenschappers een dankbare bron van studie geweest. Zo hebben aan de universiteit van Leiden zowel Maarten 't Hart als Nico Tinbergen er zich mee bezig gehouden. Beroemd en berucht daarbij is de rode postauto. Op vaste tijden reed deze wagen langs het raam van het onderzoekslokaal, waarbij de het mannetje stekelbaars daar agressief op reageerde. De wetenschappers ruzieden later over de vraag of het beestje op de rode kleur reageerde of gewoon op het feit dat er een auto voorbijkwam.

Enige tijd geleden was er iemand in de winkel van mijn zoon die zich bezig hield met het samenstellen van een bibliografie van Nico

Tinbergen. Naar zijn gevoel had hij inmiddels alles wat deze heeft geschreven achterhaald, alleen miste hij nog een boekje over een stekelbaarsje. Het was, net als zijn boekje over de zilvermeeuw (Klieuw) door Tinbergen voor zijn kinderen geschreven en later in Londen uitgegeven. Het enige exemplaar dat hij had kunnen traceren is in het bezit van een museum in Amerika. De directie van dit museum wilde het boekje echter niet uitlenen voor een beschrijving en het reproduceren van het titelblad.

Nu wilde het geval dat ik enkele weken daarvoor van een oude boekenvriend uit Amsterdam, wetende dat ik nogal in Tinbergen geïnteresseerd ben, een boekje door de ecooloog geschreven, ten geschenke had gekregen. Ik was er nog niet toegekomen om het te lezen, maar het lag me zo bij dat het over een stekelbaars ging. Met wat bravoure adviseerde ik de man daarom dat hij beter naar het museum in de Schoolstraat kon gaan dan naar Amerika. Je raadt het al, het was het bedoelde boekje: *The tale of John Stickle*, waarmee ik de man gelukkig kon maken.

Nadat het terug kwam ben ik het toch maar snel gaan lezen. Een verschrikkelijk aardig boekje, met een heel fraaie plaat op de eerste bladzijde: een jongen vissend in een slootje. De opdracht die mijn oude vriend er in schreef is echter voor mij niet minder waardevol: Ter herinnering aan mijn vrouw, want haar kinderen hadden Tinbergens kunnen zijn als ze hem niet had afgewezen!

THE TALE OF
JOHN STICKLE
by
N. TINBERGEN